

Nr 222.

Av herr **Lithander**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 89, angående godkännande av tullverkets utgiftsstaten för tiden 1 januari—30 juni 1923 m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 89 angående tullverkets utgiftsstaten för den 1 januari—30 juni 1923 m. m. omhandlas å sid. 120 och följande frågan om tulltjänstemännens sportler.

Tullkommissionen har särskilt framhållit, att, enär sportlerna inom tullverket hade avsevärd betydelse för tjänstemännens ekonomi, deras indragning till statsverket icke kunde ske utan kompensation, samt föreslagit, att vid beräkningen av denna kompensation för vinnande av så rättvist resultat som möjligt skulle läggas sportlernas medeltal under åren 1911—1914.

I likhet med kommissionen har generaltullstyrelsen ansett, att indragning av de till tjänstemännen utgående sportlerna icke kunde ske utan att skälig kompensation därför beredd dem, men föreslagit, att kompensationen ställdes i förhållande till de sportler, som åtnjutits under året näst före ikraftträdandet av det nya avlöningsreglementet, d. v. s. under innevarande år.

1902 års lönerogleringskommitté har i utlåtande den 6 december 1921 anfört, att förslaget avveke från vad beträffande andra verk dittills plägat fastställas såsom grund för bestämmande av liknande kompensation; denna hade nämligen i regel gjorts beroende av medeltalet av de extra inkomster, som belöpt å flera närmast liggande år.

Departementschefen har emellertid, med den motivering att »fullt tillförlitliga uppgifter om tulltjänstemännens extra inkomster under åren närmast före 1921 icke lära kunna utan större omgång erhållas», föreslagit, att till grund för kompensationen lägges medeltalet av sportlernas belopp under åren 1921—1922.

Jag finner det emellertid uppenbart, att en orättvisa skulle tillskyndas tulltjänstemännen om de av departementschefen föreslagna åren skulle läggas till grund för beräkningen av den ifrågasatta kompensationen, *enär rörelsen under år 1921 icke kan anses giva uttryck för*

normala förhållanden, något som säkerligen även torde bliva fallet under innevarande år. Oöverkomliga hinder torde ej heller möta för tillämpning inom tullverket av hittills använda beräkningsgrunder för tillmätande av kompensation för indragna sportler.

Vidare har departementschefen i sin slutliga sammanfattning (sid. 247) bland annat föreslagit, att avlöningsreglementet för befattningshavare vid statsdepartement och vissa andra verk, tillhörande den civila statsförvaltningen, den 22 juni 1921 (nr 451) skall från och med den 1 januari 1923 äga tillämpning å befattningshavare vid generaltullstyrelsen och tullstaten.

I § 29 nämnda avlöningsreglemente fastställles ersättning för övertidsarbete åt manlig tjänsteman, tillhörande 1—12 lönegraderna. Skäl hava emellertid av generaltullstyrelsen anförts för avvikelser för tullverkets del från vad som i ifrågavarande hänseende gäller andra verk, nämligen att övertidsarbete framför allt sådant, som tillhör högre tjänstemäns handläggning, inom sistnämnda verk huvudsakligen äger rum i verkens eget intresse, men däremot inom tullverket uteslutande tillgodoser trafikens intresse.

Jag håller också före, att hinder för av trafiken i ofta förekommande fall åstundad expedition å övertid lätt skulle uppstå genom den ifrågavarande begränsningen av de till ersättning för övertidsarbete berättigade tjänstemännen.

Avsevärda olägenheter skulle härigenom säkerligen vållas och drabba ej minst den trafikerande allmänheten.

Med stöd av vad jag sålunda anført, föreslår jag,

att riksdagen ville besluta,

att vid reglering av tullverkets löner kompensation för förlorade sportler måtte beräknas å medeltalet av de extra inkomster, som belöpt under loppet av minst fyra år, samt

att för tjänstgöring utöver fastställd arbetstid, för vilken ersättning enligt förrättningsstaxa av trafikant utgår, ersättning för övertidsarbete måtte tillerkännas manlig, tjänsteman vid tullverket, oberoende av lönegraden.

Stockholm den 18 mars 1922.

Edvard Lithander.